

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Emma. Et romantisk Eventyri fem Sange

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 210. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893711307104/facsimile.pdf> (tilgået 24. september 2021)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

De stirre paa hinanden taus:
 „for evig skal vi skilles snart“ —
 Omfider bryder Eginhart
 Den stille frygtelige Pause:

„Skal dine Læber hefte sig
 „Paa nogen andens end paa mine?
 „O! hvad er Smerter, hvad er Pine
 „Mod denne Tanke: misse dig?
 „Før doe min Sidel i Nattens Skød,
 „I Millioner Plagers Drimmel!
 „Thi hvad er Helved? hvad er Himmel?
 „Foruden dig er alting Død!
 „Tal, Engel! lad din Tryllestemme
 „I Trøstens egen Melodie
 „Med Ekffors egne Toner hemme
 „Mit Mismods vilde Kaserie!
 „Sig, Elsktel sig, hvad maac jeg giøre —
 „hvad skal jeg?“ —

— „flye, min Ven! o flye!
 „O Gud! man kan din Stemme høre —
 „Min Ven, min fryd, mit Alt! o flye!“ —
 — „Og det er fra min Emmas Læber
 „Den eeneste, den sidste Trøst?“ —
 — „Al! Eginhart! din Tvivl mig dræber!
 „Kom! dræb den, Grummel ved mit Bryst!
 „Bliv! — troer du, at din Emma hæver
 „for sig? nei kun for dig, min Ven!
 „Din fare blot for hende svæver,
 „Hun, troe mig, føler eene den.
 „Dæmp denne Røsen, dæmp din Stemme,
 „Af Omhed for dig selv og mig!
 „Kan Eginhart saa ganske glømnne
 „Sin Emma, Kærlighed, og sig?“

„Din er jeg! troe mig, ingen Keiser
 „Skal stiale dig din Eiendom!
 „Hvi raser du? Gefandten reiser
 „Tilbage did, hvorfra han kom.“ —
 — „Dg bringer?“ — raabte han — „Dg bringer
 „Sig selv, og nok en Bagatel,
 „Din Emmas Nei.“ —

Paa Glædens Vinger

foer Haabet i vor Elfers Siæl;
 Han, en Misdæder lig, sig skammer;
 Han tier, seer forvirret ud;
 Af Taal hans hele Hjerte flammer —
 Som truffen af et Blik fra Gud,
 Han styrter ned for hendes Fødder,
 Dg svømmer i en Taareflod;
 Dg Læben jiltrer, brænder, bløder
 I heede Kys paa hendes Fod.

Opløstet emt i hendes Arme,
 Han lever op i salig Lyft —
 Al Trost og Frygt og Sorg og Harme
 forsvinder snart af begges Bryst:
 Det blide Haab i Siælen gyder
 Sin Nectars himmelske Magic,
 Hver Hindring let derved bortskyder,
 Hver Fare druknes dybt deri.

I Haandtryk, Kys, og kælne Blikke,
 Dg Samtag, blot af Maanen seet,
 De Lykkelige mindes ikke,
 At Tiden lynet bort. Med eet
 Den banke Morgenstund frembryder —
 Den muntre Hane galer — tyst
 Man synes hange, noget lyder —